

8. Панасюк О. С. Пробелы в праве и способы их преодоления и устранения. Теоретическое исследование: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.01. Ставрополь, 2012. 182 с.

9. Соколов В. М. Застосування процесуальної аналогії при здійсненні адміністративного судочинства. *Правовий вісник Української академії банківської справи*. 2012. № 2. С. 37–41.

10. Фурса С. Я. Академічний курс: підруч. для студентів юрид. спец. ВНЗ. Київ: Вид. Фурса С. Я.; КНТ, 2009. 848 с.

11. Про судові рішення: постанова Пленуму Верховного Суду України від 29.12.1976 № 11 // База даних «Законодавство України»/Верховна Рада України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0014700-09>.

12. Лист Міністерства юстиції України (щодо порядку застосування нормативно-правових актів) від 30.01.2009 № Н-35267-18 // База даних «Законодавство України»/Верховна Рада України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v3526323-09>.

Одержано 25.05.2017

УДК 347.9

Андрій Васильович Коваленко,

*завідувач кафедри цивільного права та процесу
факультету підготовки фахівців для підрозділів кримінальної поліції
Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук, доцент;*

Вадим Вікторович Фурса,

*викладач кафедри цивільного права та процесу
факультету підготовки фахівців для підрозділів кримінальної поліції
Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ*

ДЕЯКІ ПИТАННЯ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ДЕРЖАВНИХ І ПРИВАТНИХ ВИКОНАВЦІВ У ВИКОНАВЧОМУ ПРОВАДЖЕННІ

У жовтні 2016 року набрало законної сили законодавство, що регламентує порядок примусового виконання судових рішень та рішень інших органів (посадових осіб). Зокрема Верховною Радою прийнято два закони «Про виконавче провадження» і «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів», які замінили закони «Про виконавче провадження» та «Про державну виконавчу службу».

Новелою вказаних законів є запровадження інституту приватних виконавців. Так, набрання чинності вказаними законами в повному обсязі, примусове виконання рішень покладатиметься не тільки на органи державної виконавчої служби (державних виконавців), але й, у передбачених законом випадках, на приватних виконавців, правовий статус та організація діяльності яких встановлюються Законом України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів».

Слід зазначити, що приватним виконавцям дозволяється поєднувати свою діяльність з діяльністю арбітражного керуючого, що дозволить останнім розширити перелік послуг. Водночас розпорядником майна, керуючим санацією чи ліквідатором боржника в процедурі банкрутства не можуть бути призначені арбітражні керуючі, які раніше

виконували повноваження приватного виконавця у виконавчих провадженнях, стороною в яких був боржник.

Приватним виконавцем може бути громадянин України, який досяг 25 років, має вищу юридичну освіту не нижче другого рівня, володіє державною мовою, має стаж роботи у сфері права не менш як два роки і склав кваліфікаційний іспит. Інформація про приватних виконавців вноситься до Єдиного реєстру приватних виконавців, який розміщено на веб-сайті Мін'юсту. Приватний виконавець має право почати свою діяльність із дня внесення інформації про нього до такого реєстру.

Приватний виконавець здійснює примусове виконання рішень, крім визначених законом. Так, до таких обмежень відносяться:

- рішення, за якими боржником є держава, державні органи, Національний банк України, органи місцевого самоврядування, їх посадові особи, державні та комунальні підприємства, установи, організації, юридичні особи, частка держави у статутному капіталі яких перевищує 25 відсотків, та/або які фінансуються виключно за кошти державного або місцевого бюджету;

- рішення, за якими стягувачами є держава, державні органи;
- рішення адміністративних судів та рішення Європейського суду з прав людини;
- рішення, які передбачають вчинення дій щодо майна державної чи комунальної власності;

- рішення, за якими боржниками є діти або фізичні особи, які визнані недієздатними чи цивільна дієздатність яких обмежена;

- рішення про конфіскацію майна;

- рішення, виконання яких віднесено законом безпосередньо до повноважень інших органів, які не є органами примусового виконання;

- інших випадків, передбачених Законом України «Про виконавче провадження» та Законом України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів».

Законом України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» регламентується також правовий статус державних виконавців. Так, відповідно до Закону державними виконавцями є керівники органів державної виконавчої служби, їхні заступники, головні державні виконавці, старші державні виконавці, державні виконавці органів державної виконавчої служби. Державний виконавець є представником влади, діє від імені держави і перебуває під її захистом та уповноважений державою здійснювати діяльність з примусового виконання рішень у порядку, передбаченому законом. Державним виконавцем може бути громадянин України, який має вищу юридичну освіту не нижче другого рівня, володіє державною мовою і здатний за своїми особистими і діловими якостями здійснювати повноваження державного виконавця. Специфічні умови до кандидатів на посаду державних виконавців затверджено наказом Міністерства юстиції України 21.10.2016 № 3005/5 «Спеціальні вимоги до осіб, які претендують на зайняття посад державних виконавців територіальних органів державної виконавчої служби».

Прийняття нового виконавчого законодавства зумовило внесення ряду змін до вже діючих нормативних актів у сфері правового захисту державних та приватних виконавців. Зокрема, ст. 342 Кримінального кодексу України «Опір представникові влади, працівникові правоохоронного органу, державному виконавцю, члену громадського формування з

охорони громадського порядку і державного кордону або військовослужбовцеві, уповноваженій особі Фонду гарантування вкладів фізичних осіб» доповнили словами – «приватному виконавцю» і таким чином держава гарантувала безпечне виконання своїх функцій приватними виконавцями. Позитивні зміни також внесені до статей 343 КК України «Втручання в діяльність працівника правоохоронного органу, працівника державної виконавчої служби, приватного виконавця» та 347 КК України «Умисне знищення або пошкодження майна працівника правоохоронного органу, працівника органу державної виконавчої служби чи приватного виконавця». Варто наголосити, що зміни до ст. 347 КК України стосувалися як приватних так і державних виконавців зокрема.

Поряд зі встановленням відповідальності за посягання на державних та приватних виконавців Закон України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» встановлює також і відповідальність самих виконавців. Так, згідно ст. 37 приватний виконавець несе за свої рішення, дії чи бездіяльність та завдану третім особам шкоду цивільно-правову, адміністративну чи кримінальну відповідальність у порядку та обсягах, установлених законом, а також дисциплінарну відповідальність у порядку, встановленому цим Законом. Проте у вказаному законі передбачена відповідальність лише приватного виконавця. Відповідальність же державного виконавця передбачена Законом України «Про державну службу». Проте цим законом встановлено лише два види відповідальності – дисциплінарна та матеріальна відповідальність. Вважаємо за необхідне доповнити Закон України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» розділом, який встановить відповідальність державних виконавців. Це дозволить прирівняти в правовому статусі як приватних так і державних виконавців та дозволить ефективніше захищати права та інтереси осіб на яких направлено стягнення. Крім того встановлення адміністративної та кримінальної відповідальності державних виконавців дозволить уникати зловживань з боку означеної категорії осіб і сприятиме зменшенню корупційних проявів у майбутньому та сприятиме повному виконанню рішень судів зокрема.

На жаль в рамках тез доповіді неможливо розглянути повністю питання відповідальності державних та приватних виконавців. Проведене нами дослідження показує лише деякі проблемні питання, які потребують наукового дослідження та вирішення у майбутньому.

Одержано 24.04.2017

УДК 347.23

Олена Ігорівна Антонюк,

доцент кафедри цивільного права і процесу

Донецького національного університету імені Василя Стуса,

кандидат юридичних наук, доцент

ЗАХИСТ ПРАВА ВЛАСНОСТІ У РАЗІ ЙОГО ОБМЕЖЕННЯ З МЕТОЮ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПОЗОВУ

Однією з процедур, у межах якої може бути обмежене право власності, є забезпечення позову. Згідно з ч. 1 ст. 152 ЦПК позов може бути забезпечений шляхом накладення арешту на майно або грошові кошти, що належать відповідачеві і знаходяться у нього